

ZVON

LISTOPAD - NOVEMBER

2026

časopis krajanské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Nevím přesně, jestli jsem už o této zkušenosti jednou psal v našem Zvonu. Když tak se budu opakovat. Je to návštěva kostela ve Staré Boleslavi před mnoha lety. Místní pan farář nám barvitě a dlouze vyprávěl nejen o sv. Václavovi, ale také o dalších světcích dávných dob. Potom ještě přidal mučedníky, kteří zemřeli pro víru a ukazoval nám jejich ostatky. Bylo to dlouhé a zajímavé, ale nějak se mi tam ztrácel ten, který to všechno zapříčinil, totiž Ježíš Kristus. Doufám, že si rozumíme. Chci totiž vyzdvihnout náš jedinečný vztah s Božím Synem – Ježíšem. Ti svatí jsou velmi důležití a mohou nás mnohdy velmi dobře inspirovat a ukazovat cestu k Ježíši. Je to nic méně můj život a moje doba, moje místo v Božím království. Teď na tomto místě a v tomto čase se musím rozhodnout, ze všemi těmi okolnostmi, které jsou jedinečné pro tento moment.

Také mne někdy nenechává chladným, když se v starobylých kostelích provázejí turistické skupiny, které obdivují krásu architektury a různých liturgických předmětů a obřadů. Ano, je to v pořádku prožívat vznešenou krásu a produchovnělost daného prostoru, ale... Kostel je především živým setkáním s živým Bohem – teď. Není to nic minulého, dávného, krásného a cokoliv můžeme ještě dodat.

Možná, že si za to můžeme sami, když se více soustředíme na minulost. Na to, jak to bylo. A teď ještě nám k tomu pomůže svátek Všech svatých a vzpomínka na všechny zemřelé.

A tak vám, milí čtenáři, přeji, abyste měli vždycky krásný vztah k tomu minulému. Vztah k světcům, kteří nám mohou inspirovat a pomáhat. Vztah v zemřelém, za které se teď zvláště v době „dušiček“ budeme modlit. Ale pamatujte, že víra je věcí dneška, která má rozhodující dopad pro naši budoucnost. Ježíš Kristus byl ve své době radikálem a může se stát radikálním důvodem, proč se změníme a budeme mít odvahu měnit tento svět k lepšímu...

příjemnou četbu

FR. ANTONIN - VE FOREST HILLS, 22. ŘÍJNA 2026

papežové

papes

papežové

papes

papes

Sv. Ján Pavol II.

papežové

papežové

papes
MV

Karol Józef Wojtyła sa narodil vo Wadowiciach v Poľsku 18. mája 1920 ako druhý syn Karola Wojtyły a Emílie. Radosť a pokoj detských čias boli veľmi skoro otrasené predčasným odchodom matky, ktorá zomrela, keď mal Karol len 9 rokov. O tri roky neskôr zomrel aj jeho starší brat Edmund a v roku 1941, vo veku 21 rokov, stratil Karol aj svojho otca. Bol vychovaný v zdravej vlasteneckej a náboženskej atmosfére. Od otca, človeka hlboko kresťanského, sa naučil súcitu a láske k blížnym, ktoré živil vytrvalou modlitbou a sviatostným životom.

Velehrad Československo 1990

Črty spirituality, ktorej zostal verný až do smrti, boli úprimná oddanosť Duchu Svätému a láska k Panne Márii. Jeho vzťah s Božou Matkou bol obzvlášť hlboký a živý. Prežíval ho s nežnosťou dieťaťa, ktoré sa zveruje do náručia matky, a zároveň s mužnosťou rytiera vždy pripraveného načúvať príkazom svojej Panej: „Urobte všetko, čo vám povie!“ Úplná odovzdanosť Márii, ktorú ako biskup vyjadril mottom „Totus tuus“ odhaľovala jeho tajomstvo dívať sa na svet očami Božej Matky.

Počas obdobia nacistickej okupácie Poľska pracoval štyri roky (október 1940 – august 1944) ako robotník vo fabrike Solvay. Mohol tak osobne a zblízka prežívať sociálne problémy späté s pracovnými podmienkami a získavať cenné skúsenosti, ktoré neskôr zúročil vo svojom sociálnom magistériu najprv ako arcibiskup Krakova, a potom ako pápež.

V tých rokoch v ňom dozrela túžba po kňazstve, a tak sa začal od roku 1942 zúčastňovať tajných prednášok z teológie vo veľkom seminári v Krakove. Kňazské svätenie prijal 1. novembra 1946. Neskôr ho poslali do Ríma, aby si doplnil teologické vzdelanie. Stal sa študentom Teologickej fakulty na Pápežskej dominikánskej univerzite Angelicum. Tu usilovne čerpal z prameňa zdravej kresťanskej náuky a taktiež zažil prvé stretnutie so živosťou a bohatstvom univerzálnej Cirkvi. Do tohto obdobia spadá aj stretnutie Karola Wojtyły s pátrom Piom z Pietrelčiny.

V júni roku 1948 obhájil svoju doktorskú prácu a vrátil sa do Krakova, aby začal svoju pastoračnú činnosť ako kaplán. Vo svojej kňazskej

službe sa daroval s nadšením a veľkorysťou. Začal vyučovať na teologickej fakulte v Krakove a na Katolíckej univerzite v Lubline. Roky, ktoré strávil medzi mladými, mu umožnili poznať do hĺbky nepokoj ich srdca a ako kňaz sa pre nich stal nielen učiteľom, ale aj duchovným sprievodcom a priateľom.

Vo veku 38 rokov bol vymenovaný za pomocného biskupa Krakovskej diecézy. Biskupskú vysviacku prijal 28. septembra 1958 a v roku 1964 bol vymenovaný za arcibiskupa Krakova. Pápež Pavol VI. ho 26. júna 1967 kreoval za kardinála.

Kardináli ho zvolili za pápeža v konkláve 16. októbra 1978. Prijal meno Ján Pavol II. a jeho pontifikát bol jedným z najdlhších v histórii Cirkvi - trval takmer 27 rokov.

Pápežský úrad vykonával s neúnavným misijným duchom, poháňaný pastoračnou starostlivosťou o všetky cirkvi a zmyslom pre otvorenosť a lásku pre celú ľudskú rodinu. Absolvoval 104 pastoračných návštev mimo Talianska a ďalších 146 v rámci Talianska. Ako biskup Ríma navštívil 317 z 333 miestnych rímskych farností.

Kvôli láske k mladým začal tradíciu Svetových dní mládeže. Počas svojho pontifikátu ich absolvoval 19 a sprostredkoval tak stretnutia miliónom mladých ľudí z celého sveta. Jeho starostlivosť o rodiny sa mimoriadnym spôsobom prejavila na Svetových stretnutiach rodín, ktoré začal v roku 1994.

Pod jeho vedením sa Cirkev pripravila na vstup do tretieho tisícročia a oslávila Veľké jubileum v roku 2000. Ján Pavol II. dal nový impulz pre blahorečenia a svätorečenia, aby poskytol príklad svätosti a túžby po raste mnohým ľuďom našich čias. Viedol 147 slávností blahorečenia, pri ktorých vyhlásil 1341 nových blahoslavených a 51 kanonizácií, pri ktorých svätorečil dohromady 482 ľudí.

Medzi najdôležitejšie dokumenty, ktoré vydal, patrí 14 encyklik, 15 apoštolských exhortácií, 11 apoštolských konštitúcií a 45 apoštolských listov. Promulgoval Katechizmus Katolíckej Cirkvi vo svetle cirkevnej Tradície interpretovanej Druhým Vatikánskym koncilom. Zaslúžil sa tiež o reformu Východného a Západného kódexu kánonického práva; vytvoril nové inštitúcie a zreorganizoval rímsku kúriu. Publikoval tiež 5 súkromných kníh: "Prekročiť prah nádeje" (1994), "Dar a tajomstvo" (1996), "Rímsky triptych" (2003), "Vstaňte, poďme!" (2004) a "Pamäť a identita" (2005).

Strhujúci optimizmus založený na dôvere v Božiu prozreteľnosť poháňal Jána Pavla II., ktorý prežil tragickú skúsenosť dvoch diktatúr, pokus o atentát 13. mája 1981 a ktorý bol v posledných rokoch života ťažko fyzicky skúšaný napredovaním choroby, pozerat' vždy na horizont nádeje. Zomrel 2. apríla 2005 v predvečer nedele Božieho milosrdenstva. Za svätého bol vyhlásený spolu s pápežom Jánom XXIII. 27. apríla 2014 na Námestí sv. Petra v Ríme. Kanonizoval ich pápež František za prítomnosti emeritného pápeža Benedikta XVI.

Společenství

to je ta spávná odpověď na můj strach

Sr. Mary Margaret Hope, SV

Mít jenom větší odvahu našemu srdci nestačí...

Je to až úsměvné: jako lidské bytosti, každý z nás touží být milován a milovat, ale jakmile se ocitneme ve strachu, utíkáme před lidmi i před jejich láskou, po které vlastně toužíme. Místo toho se izolujeme anebo s velkým vypětím jdeme svou cestou. Proč? Protože, jak poukazují psychologové, naše já může být poznamenáno strachem, který má kořeny v našem dětství. V dospělém věku mohou být tyto projevy strachu překážkou, abychom byli součástí společenství. Bude dobré, když pojmenujeme čtyři základní kořeny strachu, které prožíváme.

1. **Strach z intimity.** Můžeme mít tendenci vidět ostatní, a to někdy i podvědomě, jako ohrožení naší osoby. Držíme si hranice odstupů a budujeme ochranný val před světem. Někdy to znamená, že si držíme ostatní od těla a také nechceme a máme strach, aby nás druzí poznali, jací jsme. Bohužel cenu, kterou platím za „bezpečnost“, je ztráta ryzího přátelství.

2. **Strach z individuality.** Na druhou stranu se můžeme velice obávat z nepřijetí a ztráty přátelství, na kterém si zakládáme, a bojíme se prosadit. Žijeme pasivním životem a spoléháme se na ostatní, na jejich názor, co řeknou o nás. Normálně nám naše emoce a strach říkají, co máme dělat, ale enormní strach nás drží v šachu nedělat nic. Jsme frustrovaní a ve strachu nejsme schopni jednat.

3. **Strach ze svobody.** Může se stát, že se tak spoléháme na vnější struktury, které chrání naši identitu (osobu), že máme obrovský strach z jakékoliv změny. Dovoluje nám to něco kontrolovat, ale všeobecný strach ze změny je odmítnutí naší vnitřní svobody. Naše vnitřní svoboda je zúžená na materiální věci místo abychom žili svobodně jako děti Boží.

4. **Strach ze závislosti.** Dalším základním problémem je tendence odmítnout všechno a všechny, kteří ohrožují nebo limitují naši svobodu.

Odmítáme, že jsme omezeni; bytosti, které závisí na druhých a ostatní kteří zase závisí na nás. Když druzí něco požadují od nás anebo my od nich, vidíme sami sebe jako oběti, místo toho že se navzájem potřebujeme, že je to vlastně dar. Bojíme se potřebnosti a naší omezenosti, která patří ke každé lidské bytosti, a proto potřebujeme společenství.

Ačkoliv jsme možná vystaveni k některým těmto strachům, všichni je prožíváme v různých životních etapách. Pojmenování nám může pomoci rozpoznat, že jsou nakonec strachem, který nemá žádnou podstatu. Právě společenství nikdy neohrožuje naši integritu. Pravá láska neklade žádné podmínky. Individualita a závislost je neslučitelná a naše vnitřní svoboda není ohrožena hranicemi naší konečné omezenosti.

Naše slabost, potřeba, a touha po vztahu jsou věci, které budují společenství s ostatními.

Absolutní soběstačnost jenom izoluje. Každé dítě ví, co má dělat, když má strach – utíká k mamince, k tátovi, aby ho chránili. To je také nejlepší strategie pro dospělé. Dr. Bob Schuchts zdůrazňuje pro ty, kteří trpí úzkostí: „Nepotřebuješ kontrolovat a mít větší odvahu právě teď. Odvaha není opakem strachu. Opakem strachu je společenství. Pravou odpovědí na váš strach a úzkosti je poznání, že Ježíš je zde, intimně přítomný s námi.

Pojmenujme pravdivě náš strach, ale potom tento strach předložme Jeho Srdci a Srdci Jeho Matky Marie. Bůh nám dal naši svobodu. On se vydal pro nás a nikdy nás neopustí. Místo toho, aby nás strach izoloval od ostatních, dovolme společenství, aby nás izolovalo od strachu. Čemukoliv musíme čelit, ať je to skutečné anebo není, je to jeho dokonalá láska vycházející z něho a skrze lásku ostatních, která odstraňuje veškerý strach. Modleme se: Ježíši, dovoluji Ti milovat mě. Ty mě vidíš, Ty mě znáš. Přines pravdu do mého strachu a přiveď mě do společnosti

s Tebou a s ostatními.

(přeloženo z časopisu IMPRINT a publication of the Sisters of Life / Fall 2026 issue)

Křesťanství ve víru kulturních válek

Tomáš Petráček

Milí čtenáři, rád bych vám představil aspoň krátký úryvke z velmi dobré knihy, která nám pomůže porozumět dějinám církve. Pasáže se týkají pohledu na tridentský koncil (1545 - 1563) Jinak celá kniha nastiňuje několik klíčových témat pro porozumění současné pozici, postojům a konfliktům katolické církve v globálním i českém kontextu.

Konstruování tridentského mýtu

...Později v 19. století, kdy v církvi vznikne podobná atmosféra ohrožení a zkázy jako v době reformace, dojde i k obnovení zájmu o koncil, kterým na ně katolická církev tehdy reagovala. Tento zájem existuje v podobě různorodého historického či teologického studia, ale také v jasně vymezeném pojetí koncilu. Z ultramontánní perspektivy a v jejích službách musel být tridentský koncil vykládán nikoliv jako základ pro rozmanitý, diverzifikovaný katolicismus, ale právě ve své jednotící až unifikující tendenci. Ta je prezentována nikoliv jako přirozený a nutný vývoj, ale jako stav církve, ke kterému je nezbytné se vrátit. Autentické Tridentinum v tomto výkladu znamená důraz na unifikující dostředivé snahy do jedné, římské, podoby katolické církve. Přihlásit se k takto definovanému tridentskému koncilu zároveň znamená návrat k předmoderní či anti moderní společnosti s jasně definovaným stavovským řádem. Historická skutečnost, že ve své době byl tridentský koncil nepochybně inovativní novátorský počín, kterým se tehdy církev adaptovala na nové kontexty, bývá v tomto kontextu cudně zamlčena. Součástí nově budovaného tridentského mýtu je silně neekumenický postoj a neustále vysmívání se reformaci. Té je navíc podsouvána odpovědnost za všechna zla, která následovala, jako jsou osvícenství, revoluce, zednářství, liberalismus. To vše má mít kořeny v odmítnutí principu autority. Co představuje příčinu reformace? Pro mnohé ultramontantisty to byly univerzity. Nebýt výchovy kněží na univerzitách – Martin Luther se stal korunním svědkem tohoto „zhoubného vývoje“ –, nenásledovala by ani všechna další zla...

...Do stejné kategorie patří i vykonstruovaný obraz biskupa tridentského koncilu. Ve velké části novověké Evropy ve skutečnosti zastávali biskupské úřady muži aristokratického původu, kteří často ani nepřijali vyšší svěcení a sami se nevěnovali pastorační ani biskupským službám. Jejich loajalita patřila více koruně a panovníkovi, který koneckonců biskupy jmenoval. Vztah těchto mužů k papežství byl obecně vlažný, jistě naplněný respektem, ale zároveň se vyznačující velkým sebevědomím a hájením svých pozic a privilegií. To se v 19. století mění a vytváří se tridentský mýtus biskupa, zcela oddaného nejen své řídicí

a pastorační roli, ale na prvním místě naprosto poslušného papeži, kterému patří jeho primární a bezvýhradná věrnost. Ta se stává hlavním kritériem katolicity a věrnosti církvi; správný biskup je především v čele zápasu za práva papežství. Připravoval se tak konec éry sebevědomých biskupů, kteří se pokládali za nástupce a dědice apoštolů, a nástup nového pojetí role biskupů daného přijetím papežského primátu. K upevnění rozkolísané identity a pozice katolíků v nyní ideologicky nepřátelském světě sloužil i důraz na latinskou tridentskou liturgii. Cíle vědomě se pracuje na mýtu její věčnosti a neměnnosti, zažívá se tvrzení, že zavedení tridentské mše 16. století bylo jen potvrzením liturgie ve formě, jaká se slavila od samého počátku. Přitom na koncilu samém nebyla latinská mše ustanovena, stalo se tak až v roce 1570, kdy papež Pius V. stanovil jednu římskou formu slavení mešní liturgie závazně pro celou církev. I zde trvalo ještě poměrně dlouho, než se tato reforma prosadila, a i poté procházela mnoha dalšími úpravami. Až v 19. století se s odkazem na tridentský koncil začne potlačovat užívání starých, stále existujících řádových a lokálních mší a římský misál je prosazován jako jediná legitimní forma.³⁸ Stejně jako v jiných oblastech i zde změna vzešla z místních církví, ale papežství přínos hnutí okamžitě rozpoznalo a mocně ho podpořilo...

...Oproti demonizovanému protestantismu je katolicismus, zvláště ten předrevoluční, idealizovaný. Na jeho problematické stránky se nehledí a nevzpomíná, probíhá estetizace náboženství podle principu, že co je krásné, musí být i pravé, a tedy pravdivé. Dochází k obnově zájmu o všechno tajemné, nadpřirozené, podivuhodné. Představa ztracené soudržnosti a pevného středu i tady disponuje mnohem větší silou než historická pravda..

...Zatímco ve své době byl tridentský koncil pro katolickou církev nástrojem adaptace a inovace, konstrukt mýtu tridentského koncilu v 19. století ho proměnil v bojový slogan nehybnosti a odmítnutí vývoje. Přitom měl paradoxně sloužit hluboké transformaci církve do ultramontánního ideálu. Kde historický tridentský koncil dokáže, přes veškerá zúžení proudu tradice a limity, udržet stále ještě napětí mezi různými směřováními (centrum vs. periferie, papež vs. biskupové, církevní elity vs. panovníci), v 19. století se stane synonymem a zdůvodněním pro ideologickou netoleranci vůči jakékoliv jiné podobě katolicismu než integrálně-ultramontánní. Jak konstatuje Wolf, bez tridentské konstrukce, bez vytvoření idealizovaného a ideologicky deformovaného obrazu tridentského koncilu, jeho obsahu i funkce, konstruktu, který sloužil potřebám ultramontánního křídla církve pro dobové církevně-politické cíle, by dnes katolická církev vypadala jinak. S vědomím stále ještě značné diverzity vnitřního života církve v první polovině 19. století se postupně připravuje půda pro příchod papeže, jehož pontifikát umožní realizovat přetvoření církve do podoby semknuté, centralizované a unifikované organizace.

Bůh zničí smrt a setře slzy z každé tváře

převzato z www.vira.cz

„Bůh navždy zničí smrt a setře slzy z každé tváře.“ srv. Iz 25,8

Není to tak dávno, co jsem četla vědecký článek, který se zabýval tématem smrtelnosti. Lidský věk se stále prodlužuje, lékařská péče je na vynikající úrovni, přesto se však nestáváme nesmrtelnými a naše tělo pracuje na destrukci sebe sama až k samotnému konci – smrti.

Slovo smrt a jeho plný význam na mě vždy působí tak, že se trochu vyděším. V okamžiku smrti ztrácím někoho blízkého nebo sama opouštím tento svět. Není možné tuto chvíli nijak obejít, vyhnout se jí. S naprostou jistotou mohu říci, že jednoho dne zemřu.

Je to skutečně tak děsivá představa? Jako křesťanka věřím, že tento okamžik je stejně jako celé mé bytí v rukou Božích - i to, co přijde po této chvíli. Je to jen krok do nového života. Věřím a doufám, že Bůh zničí smrt jako takovou a znovu mě pozvedne v novém životě. A těším se na to, až mi sám setře každou slzu u mé tváře. Cítím, že mě strach pomalu opouští. Smrt je ten náš nejposlednější krok, abychom se mohli konečně sejít tváří v tvář s Bohem. Je to dokončení a vyvrcholení naší celoživotní pouti a nezáleží na tom, kolik času nám zde bylo dáno,

protože věčný
život ... je
věčný.

Tomáš Halík se stal emeritním profesorem Univerzity Karlovy

převzato www.christnet.eu

Katolický kněz, teolog a filozof Tomáš Halík se stal emeritním profesorem Univerzity Karlovy. Čestný titul získal jako uznání za svou dlouholetou vědeckou, pedagogickou a veřejnou činnost. Osmasedmdesátiletý Halík, který za komunistického režimu nesměl vyučovat na vysoké škole a kněžské svěcení přijal v utajení, dnes patří k mezinárodně známým českým myslitelům zabývajícím se vztahem náboženství a moderní společnosti.

Dekret emeritního profesora převzal Halík ve čtvrtek 15. října na zasedání Vědecké rady Filozofické fakulty Univerzity Karlovy z rukou proděkana pro vědu a výzkum Václava Cvrčka. Spolu s ním titul získala také hispanistka a literární vědkyně Anna Housková. Fakulta o udělení titulů informovala v úterý 20. října.

Ředitel Ústavu filosofie a religionistiky Ondřej Švec při slavnostním předání vyzdvihl zejména Halíkovu schopnost propojovat akademickou práci s otázkami současné společnosti a veřejnou odpovědností.

„Neméně důležitý je však jeho dlouhodobý příklad akademika, který dokáže spojovat intelektuální hloubku s občanskou odpovědností a otevřeností vůči druhým. Profesor Tomáš Halík po celý svůj profesní život ztělesňuje hodnoty, na nichž Univerzita Karlova stojí: svobodu ducha, službu společnosti, mezinárodní otevřenost a úctu k dialogu,“ uvedl Švec ve svém laudatiu.

ZEMŘELI

Paní **Hedvika Krátká** zemřela 28. září 2026. Paní Hedvika ukončila svoje pozemské putování krásnou a pokojnou smrtí v kruhu své rodiny. Ta se shromáždila kolem její postele v hospicovém centru v Pinellas Park, FL, kde žila poslední měsíce svého života. Její dcera Marcela prosí o

modlitbu a vzpomínku na tuto vzácnou ženu, která byla se svým manželem Jiřím, který zemřel r. 2016, velmi aktivními členy naší Krajanské rodiny. Ať jim Bůh dá věčnou odměnu za všechnu pomoc. Odpočinutí věčné dej jim, Pane, a světlo věčné ať jim svítí. Ať odpočívají v pokoji.

UDÁLOSTI VE ZKRATCE

14. října - papež Lev XIV. přijal rezignaci košického arcibiskupa Mons. Bernarda Bobera a jeho nástupcem jmenoval dosavadního pomocného biskupa košické arcidiecéze Mons. Marka Forgáče. Gratulaci novému košickému arcibiskupovi zaslal jménem ČBK i její předseda Mons. Josef Nuzík.

19. října - papež Lev XIV. jmenoval teologa prof. Ľubomíra Žáka členem Mezinárodní teologické komise pro období 2026–2031. Profesor Cyrilometodějské teologické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci se tak stal jedním ze třiceti teologů z různých částí světa, kteří budou v příštích pěti letech působit v poradním orgánu Svatého stolce.

21. října - vrcholí kongres pořádaný Dikasteriem pro blahořečení a svatořečení s tématem fenoménu svatosti v dějinách. Jeho účastníky v ranních hodinách přijal na audienci Lev XIV. Papež s potěšením komentoval entusiasmus vůči svatosti. Jsou to konečně také světci a světkyně, kteří ovlivňují dobu, v níž žijí; jejich svědectví přetváří historii. „Ve světle milosti se naučili naslouchat výzvám své doby, spojovat víru s dějinami a vydávat svůj život pro vytváření nové reality Božího království,“ shrnul poslání světců v dějinách Lev XIV. „Dějiny světa bez světců a světek by byly neuvěřitelně ochuzené, a tudíž méně lidské.“ Svědectví života svatých, hluboce zakořeněné v konkrétnosti jejich časů, je připomínkou obnovující a proměňující moci velikonočního tajemství, uzavřel svou promluvu papež Lev, který se na závěr s účastníky audience spojil v modlitbě a udělil jim své požehnání.

21. října - ve večerních hodinách, Tiskové středisko Svatého stolce zveřejnilo definitivní výsledky histologického vyšetření, které následovalo po operaci papeže Lva XIV. Lékaři oznamují, že výsledky potvrdily diagnózu plicního adenokarcinomu. Dobrou zprávou však je, že není nutná další léčba.

22. října - rozdíly v názorech, ani ty nejhlubší, nesmějí vést k predsudkům a nepřátelství – zdůraznil Lev XIV. při setkání se zástupci Amerického židovského výboru. Papež vyzval k odmítnutí antisemitismu a všech forem nenávisti a diskriminace na náboženském a etnickém základě. Připomněl také zásluhy sv. Jana Pavla II. o katolicko-židovský dialog.

říjen - Hybridní hrozby, dezinformační kampaně i válka jen pár set kilometrů za hranicemi Česka. Jak této době rozumět, jak obstát a o co se lze opřít? To rozebírá v novém knižním rozhovoru s názvem „Dobro musí mít navrch“ novinář Tomáš Kutil s plzeňským biskupem Tomášem Holubem. „Kniha vede čtenáře od konkrétních zkušeností a současných konfliktů k základním otázkám spravedlnosti, odpovědnosti, lidské důstojnosti, odpuštění a naděje.

Zvláště 1. až 8. listopadu a potom po celý měsíc budu při mších svatých vzpomínat a modlit se za naše zemřelé. Pokud máte zájem můžete napsat seznam zemřelých, které chcete při mších svatých vzpomenout. O modlitbu za zemřelé už požádali: Marcela a Joseph J. Skrkonovi, Mary Michtalik, Irene Vesely,

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V LISTOPADU 2026

datum	úmysl	dárce
1.11.	Za duše v očistci	
8.11.	Za Štefana Veselého	Irene Veselý
11.11.	Za zemřelou Hedviku Krátkou	Libuše Kral
13.11.	Za zemřelého Jiřího Smrčku a jeho bratra Josepha Smrčku	Božena Smrčka a Peter Smrčka
15.11.	Za slovenských biskupov, Pavla Hnilicu, Machala Buzalka a Jána Vojtašáka	Irene Veselý
19.11.	Za zemřelou Hedviku Krátkou	rodina Krupkova
25.11.	Za zemřelého Thomase Maršíka	Libuše Kral
26.11.	Za Františka a Libuši Širokou a syna Jiřího	Libuše Kral

BLAHOPŘEJEME

v říjnu oslaví narozeniny: Greta Bunža 7. listopadu, Marek Polášek 10. listopadu, Elena Vraštiak 13. listopadu, Brendan Sikorjak 15. listopadu, Marcela Škrkoňová 18. listopadu, Sylvestr Suda 21. listopadu, Marek Hnizda 27. listopadu, Barbora Valerio 27. listopadu, Jan Bartuněk 27. listopadu, Josef Brett 27. listopadu, Jackie Broz 29. listopadu, Marcel Wartownik 29. listopadu, Mary Soyka 30. listopadu, Renata Krškova 30. listopadu.

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

Paul Kopecky, Victoria Liska, Vlasta Krupka, Helena Otypka, Daniela a Tomas Brabec.

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajské bohoslužby jsou každou neděli v **10.30 am** v dolním kostele **Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY** příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.30 am u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <https://eastrivercatholics.org>